

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNE M REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **I. H.**, zastoupená Mgr. Timmem Šmehlíkem, advokátem se sídlem Plzeň, Sady 5. května 46, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 6. 2004, čj. SCPP-1869-1/C-246-2004 a ze dne 3. 6. 2004, čj. SCPP-1869-2/C-246-2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2007, čj. 6 Ca 378/2006 – 121,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie v Bruntále ze dne 29. 12. 2003, čj. SCPP-1066/OV-II-2003 bylo žalobkyni (tehdy I. G.) podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na deset let, tj. do 29. 12. 2013. Správní orgán, jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí, především poukázal na to, že žalobkyni již rozhodnutím ze dne 13. 5. 2002, čj. SCPP-286/PL-OPK-1-2002 bylo uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky, a to na jméno I. K. Po příjezdu na Ukrajinu si žalobkyně změnila jméno na I. G. a požádala o vydání nového cestovního dokladu Ukrajiny. Poté jí na toto nové jméno bylo uděleno vízum, na které přicestovala na území České republiky dne 15. 12. 2002, jež opustila dne 11. 3. 2003. Na nové vízum přicestovala do České republiky dne 21. 10. 2003. Tímto svým jednáním mařila výkon správního rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí prostřednictvím svého zástupce podala žalobkyně odvolání a to podáním ze dne 19. 3. 2004 doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 3. 2004, v němž požádala o prominutí zmeškání lhůty k podání tohoto opravného prostředku.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 6. 2004, čj. SCPP-1869-1/C-246-2004 bylo vysloveno, že se žádosti podle § 28 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení (dále též „správní řád“) nevyhovuje a odvolání podané dne 19. 3. 2004, tj. po uplynutí zákonem

stanovené lhůty je opožděné. Rozhodnutím žalovaného rovněž ze dne 3. 6. 2004, čj. SCPP-1869-2/C-246-2004 pak bylo podle § 60 správního řádu odvolání jako opožděné zamítnuto. Žalovaný v odůvodnění prvního rozhodnutí především poukázal na to, že důvodem pro prominutí lhůty nemohla být uznána skutečnost, že se žalobkyni nepodařilo spojit s žádným advokátem. Odvolání mohla žalobkyně podat sama, či mohla zmocnit jakoukoli jinou osobu. Pokud žalobkyně poukazovala na to, že byla v době od 24. 1. 2004 do 5. 3. 2006 hospitalizována, žalovaný uvedl, že léčba začala 18 dnů po skončení lhůty pro podání odvolání.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení obou uvedených rozhodnutí žalovaného. Zejména poukázala na to, že ve třech dnech, kdy musela opustit území České republiky (do 2. 1. 2004) se jí nepodařilo zajistit právní pomoc advokáta. V této době uzavřela sňatek a musela se přesunout na letiště v Praze, z kterého opustila republiku. 1. leden byl dnem pracovního klidu. Pokud v rozhodnutí bylo uvedeno, že byla hospitalizována až 18. den po skončení lhůty pro podání odvolání, žalobkyně tvrdila, že po opuštění území České republiky se nacházela trvale v depresivním stavu, a nebyla schopna uplatňovat svá procesní práva.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2005, čj. 6 Ca 148/2004 – 51 byla žaloba proti oběma rozhodnutím žalovaného zamítnuta. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2006, čj. 8 Azs 177/2005 – 86 byl tento rozsudek zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení s tím, že se městský soud nevypořádal s důkazy navrženými žalobkyní.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2007, čj. 6 Ca 378/2006 – 121 byla žaloba opětovně zamítnuta. Tentokrát se městský soud vypořádal s navrženými důkazy, přičemž důkaz výpovědi svědka J. H. i provedl. I přes toto doplnění dokazování setrval na tom, že žalovaný posoudil věc v souladu s § 28 správního řádu. Z dokladů, které jsou založeny ve spise je zřejmé, že k návštěvám ošetřujících lékařů a k lékařským zákrokům, kterým se musela žalobkyně podrobit, došlo až poté, kdy marně uplynula lhůta k podání odvolání. Městský soud připustil, že lhůta uvedená v § 169 odst. 8 zákona č. 326/1999 Sb. je krátká, odpovídá však právním vztahům upraveným tímto zákonem. Tento soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobkyni nic nebránilo podat blanketní odvolání a toto dodatečně zdůvodnit. Navíc dne 31. 12. 2003 uzavřela manželství s českým občanem, což ukazuje na skutečnost, že se v českém prostředí mohla orientovat a základní právní pomoc si mohla obstarat. Žalovaný tedy nepochybil, pokud zmeškání lhůty neprominul. Od tohoto prvního rozhodnutí se odvíjí druhé rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání dle § 60 správního řádu.

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá přezkoumání a zrušení i tohoto rozsudku. S poukazem na výpověď svědka J. H. uvádí, že nemůže obstát závěr o tom, že byla natolik znalá právního prostředí v České republice, že mohla podat ve lhůtě blanketní odvolání. Městský soud dále opakuje, že k lékařským zákrokům na Ukrajině došlo až po uplynutí lhůty k odvolání. Toto zjištění je sice pravdivé, ale pro posouzení jejích námitek nepodstatné. Stěžovatelka nargumentovala svými závažnými zdravotními problémy v tom smyslu, že by byly příčinou zmeškání pětidenní lhůty, ale proto, že se jednalo o překážku bránící jí v podání odvolání až do návštěvy manžela.

Žalovaný se k této kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Podle § 28 odst. 1 správního řádu správní orgán promine ze závažných důvodů zmeškání lhůty, požádá-li o to účastník řízení do 15 dnů ode dne, kdy pominula příčina ke zmeškání, a učiní-li v téže lhůtě zmeškaný úkon.

Použitý pojem „ze závažných důvodů“ je neurčitý právní pojem. Tak jako u volného správního uvážení i u neurčitých právních pojmů se vyskytuje uvážení, které je zaměřeno na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, zatím co volné uvážení je orientováno na způsob užití právního následku (srov. Zdeněk Bažil, Neurčité právní pojmy a uvážení při aplikaci norem správního práva se zřetelem na judikaturu bývalého čl. Nejvyššího správního soudu, AUC Iuridica 6/92). Toto uvážení náleží především správnímu orgánu při rozhodování.

Stěžovatelce je třeba přisvědčit, že pro posouzení, zda došlo ke zmeškání lhůty k odvolání ze závažných důvodů, byla podstatná především existence těchto důvodů v průběhu běhu této lhůty. Následné skutečnosti (zhoršený zdravotní stav stěžovatelky), by byly rozhodné při shledání podmínky prominutí zejména pro posouzení, zda návrh na prominutí lhůty byl podán v zákonné lhůtě patnácti dnů. Uvedení i těchto (následných) skutečností může mít proto v daném případě význam jen pro dokreslení všech zjištěných okolností, samo o sobě však nemůže vést k závěru, že rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí městského soudu je nezákonné.

I Nejvyšší správní soud přisvědčuje žalovanému i městskému soudu, že nic nebránilo stěžovatelce podat blanketní odvolání, či odvolání jen se skutečnými důvody, a to pak později po obstarání právní pomoci doplnit. To nevyžadovalo podrobnější znalost českého práva. Navíc i manžel stěžovatelky jí mohl být alespoň v tomto směru nápomocný. To nevyvrátila ani výpověď J. H., jak stěžovatelka v kasační stížnosti dovozuje. Nic jí ani nebránilo, aby odvolání zaslala ve lhůtě poštou z Ukrajiny. Ostatně stěžovatelka s řízením o správním vyhoštění nemá prvé zkušenosti (viz citované rozhodnutí ze dne 13. 5. 2005, vydané rovněž za účinnosti zákona č. 326/1999 Sb.).

Lze tedy uzavřít, že úvaha žalovaného (a následně i posouzení městským soudem) týkající se aplikace neurčitého právního pojmu „ze závažných důvodů“, neodporuje zásadám logiky a má i dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech. Kasační stížnost žalobkyně tedy nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu takové náklady nad rámec jeho běžné úřední povinnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu